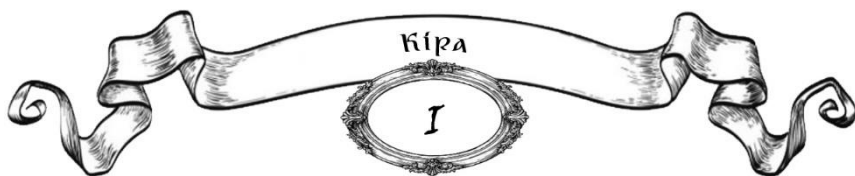

ЗМІСТ

1. Кіра	5
2. Тамара	14
3. Автоном	21
4. Фамільяр	29
5. Анастасія	38
6. Навчальний процес	46
7. Характера	57
8. Стелла	65
9. Ірина	75
10. Передача для покійниці	85
11. Сон пронесон і гримуар	97
12. Випускний шабаш	110
13. На волю	122
14. Вільне життя рудої	132
15. Рекет	143
16. Біла смужка, чорна смужка... Чорна!	153
17. Муки совісті	166
18. Відверта розмова	177
19. Подорож потойбіччям	188
20. Торгівля зі Сфінксом	197
21. Автотроща, послуги й борги	210
22. Казочка	221
23. Підвищення Сфінкса	234
24. Вербування духа	249
25. Вибір без вибору	264
26. Брехлива буденність ворожбитського життя	275
27. Багатошарове дно соціальної матриці	287
28. Запуск сценарію	301
29. Історія людства	311
30. Операція порятунку	323
31. За! Ве! Ду-ко-та!	337
Епілог	349

«Знання є абсолютom віри».

Радивилів – невеличке містечко між такими відомими мегаполісами як Львів та Рівне. Є тут багатоповерхівки, але переважну більшість займає приватний сектор. На деяких вуличках узагалі можна подумати, що ви знаходитесь у сільській місцевості.

На одній із таких вуличок, на лавці, біля двору, сиділи дві бабці й займалися скануванням простору. Пильно оглядаючи подорожніх, вони, поскладавши руки попід груди, поважно вели бесіду і повідомляли одна одній про чіткі і логічно обумовлені висновки, які робили з побаченого. Такі собі безоплатні наглядачі громадського порядку, що працюють на базі одного лиш ентузіазму.

Повз швидкою ходою пройшла дівчина студентського віку. Чемно привіталася. Бабці синхронно кивнули, «добриденькнули» і завмерли, очікуючи, поки вона відійде трохи далі.

Повільно повертаючи голови, дослідили поглядами її одяг, виміряли всі вигини її тіла, вираховуючи при цьому з анатомічних розмірів молодухи нікому до цього моменту невідому інформацію.

– Ти диви, яка краля, – дочекавшись, поки дівчина відійде трохи далі, подала голос огрядніша бабусенція. – Ти не знаєш, чия то?

– Галки Стародубової, що за Котенка вийшла, – відповіла сухенька миршавенька бабця із сиво-фіолетовими пасмами, що вибивалися із-під хустки.

– Ото вона? Така кобила вимахала. А наче ще вчора та мала нещота з дівчатами щедрувати приходила.

– Нещасна дитина.

– Чого б то?

– У Стародубових по жіночій лінії всі, як у пору входять, на голову трохи того... Так і не скажеш. Начебто і непитущі, але як починають за ними парубки бігати, то немов би біла гарячка на них нападає. Чортів бачать, янголів. Її мати із сестрами наче нічого, а бабцю свого часу до богадільні забрали. Там і померла.

– Так це, може, через покоління передається. А так наче нормальна.

– Бо ще молода.

– Таке життя. Наче і живе людина по правді, аж ось – на тобі. Ніби нічим і не завинила... Хлопця знайшла собі?

– Ходило довкола неї двійко, але зараз немає нікого. Та й кому вона з її закидонами потрібна буде? То страшно, що її чекає. Чула від Галки: мати її поночі прокидалася і криком кричала, наче її чорти душили. А вдень, якщо в голові щось защемить, то ходила коло дітей і чоловіка та визбирувала щось із них, неначе там, по них, щось лазить...

– Якби по руках не пішла. Як ніхто не візьме, то взагалі пропаде. А чи знаєш, проститутку у богадільню приймають..?

∞

Кіра швидко, ледь не переходячи на біг, ішла до місцевого парку. Чудове місце. Великі дерева погожої днини дають удосталь тіні, щоб не потерпати від спеки. Старі верби приховують лавки, де можна і почитати, й просто посидіти, насолоджуючись свіжим повітрям і спокоєм.

Кленова алея ніби створена для спокійної прогулянки. Нині вона темно-зелена, а бачили б ви її багряні кольори восени! Райський куточок.

Однак для Кіри – це не лише прогулянка вихідного дня. Вже місяць, як дівчина жила у постійній напрузі, й хоч трохи могла віддихатися і розслабитися лише у міському парку, або у себе на роботі.

Невідомо чому, але лише у цих двох місцях їй не докучали привиди.

Так, не потрібно протирати окуляри, ви все правильно прочитали: привиди. Вони геть усі різні. Від маленьких, немов комахи, до здоровенних, немов автобуси. Деякі безформні, як шматочки серпанку; деякі подібні до тварин або птахів. Є схожі на маленьких чортенят, а найстрашніші ті, що схожі на людей. Усі скроєні зі спалахів незрозумілого саява, яким змашено все довкола: і люди, і земля, і природа.

Одного разу такий, чоловікоподібний, схожий на старого дідугана, з бородою до землі, привид довго ходив за Кірою, і порятунок вона знайшла лише на роботі.

Дівчина уже два місяці відробляє практику ткалею. На меблевій фабриці вирішили відродити народні промисли, й Кіра взялася вчитися ткати на старих верстатах, як у давні часи це робили предки. І от на всій території підприємства вона не бачила жодного привида.

Перетинаючи прохідну, Кіра наче потрапляла в якусь ізольовану територію, куди ці дивні істоти не могли потрапити. А ще дівчина потерпала від страху, коли ввечері поверталася додому і проходила повз старий цвинтар, що розташований біля фабрики. Звідти на неї такі жахні потвори витріщалися, що якби вони ще й полетіли за нею, то вона вмить посивіла би!

Діставшись до своєї улюбленої лавки, Кіра сіла на неї, витягла книгу, розкрила її й полегшено зітхнула. Кілька годин ніхто їй не докучатиме.

Не можна сказати, що привиди у парку зовсім не зустрічалися. У повітрі поволі літали невеличкі шматочки невідомого саява. Павутинки, кульки, хмаринки... Більшість зовсім безформні й лише деякі мали кумедні мордочки.

Хоча кумедними вони здавалися Кірі лише зараз. А спочатку... Напевно, людина до всього може звикнути. Ось до дрібних привидів вона вже звикла.

На фабриці не водилося навіть цього дріб'язку, але у вихідний день на роботу не пускають, а перетворюватися на фанатичну поціновувачку робочого процесу Кіра не хотіла. На неї й так подружки вже дивляться, як на божевільну.

Дівчина втупилася у книгу, але літери відмовлялися складатися у слова. Весь вільний простір у голові займали думки.

Вона поринула у спогади останнього місяця свого життя і намагалася знайти відповідь на питання, яке набридливо бриніло у неї в голові весь цей час: що їй робити з усім тим нещастям, що на неї так неочікувано звалилося?

З одного боку, Кіра картала себе за той вчинок. А з іншого – що ж, до смерті недоторканою ходити? Ну не нагородили її батьки зовнішністю Мерилін Монро, але ж її страшененькі однокласниці вже давно заміжні й дітей до школи відправляють, а на неї жоден серйозно не клінув.

Усе – не як у людей. Школа, – виховання не дозволяє. Виш, філологічний факультет – і які там стосунки? Головне – вчитися! Знову виховання.

Ходили колись двоє кавалерів, але там дивитися не було на що. Один із алкоголем товаришував, а другий без мамчиного слова нічого сам зробити не міг. То й вирішила Кіра з часом узяти все у свої маленькі тендітні ручки.

Тут головним був сам факт позбавлення цноти. Тому про кохання до смерті жодних думок не виникало. Погодилася на давнє запрошення подруг на вікенди у Львові. Підкилимно

розуміла, що їм потрібна страшненька подружка для контрасту, але менше з тим. У кожного свої цілі.

Десять раз на два-три тижні каталася з дівчатами до міста лева на тусовки. Роззнайомилася. Гарна компанія, без збоченців; хлопці можуть два слова зв'язати і є серед них дуже симпатичні.

Три вікенди виховання брало верх і Кіра на ніч лишалася одна у хостелі, а того дня зірки зійшлися.

Максим був дуже ... Дуже. Так, це слово найкраще його характеризує. Максим був настільки «дуже», що Лізка прошепотіла їй на вухо:

– Чуєш, Кіро, не дурій, бо якщо ти «ні», то я його у тебе відіб'ю. Якби не Микола зараз, ти лише облизня зловила б.

Добре їй із Миколою. Той за нею вервечкою в'ється кожного разу. Ліза думає, що Кіра ні з ким не сходиться, бо, незважаючи на посередню зовнішність, дуже перебірлива. Але ж справи зовсім не у перебірливості...

Однак Максим виявився просто супер. Ввічливий, ніжний, заппадливий... Коли вони вже удвох гуляли нічним Львовом від кафешки до кафешки, вона між фліртом натякнула йому на те, що у неї ще не було чоловіків.

Це його не здивувало. Він її заспокоїв, і сказав, що якщо діло дійде до самого цікавого, то він має заспокійливий засіб...

Лише два рази вдихнувши солодкуватий димок, Кіра відчула, що ладна сама завалити Максима у ліжку. Усе відбулося більш ніж чудово. Вона вважала б, що все було феєрично, але наслідки...

Коли Кіра після дослідження змін у своїй анатомії повернулася з душі, Максим уже спав без задніх ніг. Вона, вимкнувши світло, пірнула під ковдру і з дурнуватою усмішкою втупилася у стелю. Який там сон? Світ навколо неї сяяв, а попід стелею спроквола літали яскраві метелики!

А вона, дурепа, думала, що метелики у животі – то алегорія. Он же ж, і зовсім не у животі, а попід стелею! А Макс спить! Іще й відвернувся від неї. Де поділася його галантність? Кіра притислася до його сильної спини. Максим спросоння розвернувся до неї обличчям, підгріб її до себе і знову заснув.

А Кіра... А Кіра залякла від усеосяжного страху! Вона не могла навіть закричати!

Замість обличчя Максима на неї дивився, із темними плямами замість очей, підсвічений таким же сяйвом, що й метелики, голий череп!

Є різні реакції на панічний страх. Когось страх примушує бігти, долаючи перешкоди й світові рекорди; хтось від страху може підняти автомобіль однією рукою; а у Кіри страх відібрав усе. Вона не могла ні ворухнутися, ні закричати, ні втекти.

Однак час минав але нічого не відбувалося. Череп не зникав, сяючи у темряві й дихаючи на неї запахом жуйки «Orbit». Сяйво у кімнаті також не зникало, а метелики були вже не варті уваги.

Спочатку до Кіри повернулася здатність дихати. Потім, бажаючи хоч якось відсторонитися від жахіття, вона вивільнила руку з обіймів і, випроставши її з-під ковдри, намагалася відгородитися від посібника по анатомії людини, прикривши долонею обличчя.

Це... Як же вони називаються? Треба пригадати. Вона ж добре знає анатомію. Ось ці маленькі кісточки, вони ж мають назву... За що їй відмінно поставили? Таку дрібницю пригадати не може.

Пригадала! Ці маленькі кісточки називаються фалангами! Це її фаланги, бо вона може ними ворушити. Ось так.

Як же вона відразу не зрозуміла?! Це ж результат впливу тієї саморобної цигарки! Точно! Якась серйозна шняга. Головне, щоб залежності не виникло. Як там кажуть? Її «торкнуло», чи

то пак «вштирило»! Це ж звичайнісінькі галюцинації! Ось замість її долоні перед очима – кістки скелета. Так сяють!

Страх минув. Кіра, намагаючись не розбудити Максима, звільнилася від його обіймів та від ковдри. Не вмикаючи світло, пішла у коридор до великого дзеркала.

Так до ранку вона там і стояла без одягу, роздивляючись свою будову тіла, яка сяяла в напівтемряві. Милуючись своїм черепом, Кіра зрідка тихенько хихотіла. Чомусь їй здавалося, що під впливом наркотиків вона повинна так хихотіти, тихенько і єхидно...

Наступного ранку ефект наркотиків нікуди не подівся, лишень під сонячним світлом кістяки й різні дивні штуки довкола стали не настільки помітні.

Коли Максим зранку хотів її поцілувати, Кіра сіпнулася вбік. Він що серйозно? А якщо не поцілує, а вкусить? Ніякого бажання!

Після того, як вона захоплено розповіла Максу про дію тієї цигарки, він схопився за голову.

Хоч як він виправдовувався перед Кірою, що то був звичайний канабіс зі знеболювальним і заспокійливим ефектом, що він сам щось відчував лише хвилин п'ятнадцять, а зараз узагалі тверезий і без будь-яких наслідків, хоча сам скупив майже усю цигарку, віри йому не було.

Кіра тицяла в нього пальцем і казала:

– Ось тут у тебе ребра! А це – кістки таза! А ось тут, навколо твоєї нирки обкрутилася якась сколопендра і смоче з неї кров!

Врешті, Максим одягнувся сам, мало не силоміць одягнув Кіру, викликав їй таксі аж до Радивилова і, сплативши водію наперед, примусив того поклястися, що дівчина потрапить додому неушкодженою. Вже потім Кіра визнала для себе, що загалом Максим повівся, як джентльмен.

Усю дорогу додому Кіра мовчала і вдавала, що спить, бо розмовляти з незнайомими живими скелетами про наркотики не можна.

Коли приїхала додому, нервовий струс і недосип далися взнаки. Вона чітко не пам'ятала, як дісталася ліжка. Її вже зовсім не цікавили променисті метелики, які літали довкола. Здається, вона навіть не роздягалася.

Лишень голова торкнулася подушки, свідомість вимкнулася.

Прокинувшись ранком, Кіра відчула, що добряче виспалася. Ще б пак, вона проспала цілу добу.

Стан здоров'я відновився, але не повністю. Вона вже не бачила кістяки замість людей, але сяйво не зникло і метеликів стало більше. Вони стали більш щільними, хоча все одно нагадували напівпрозорі хмаринки.

Для себе Кіра вирішила називати їх привидами. Вони постійно змінювали форму і розміри. Деякі підлітали зовсім близько і, здається, намагалися вкусити, або пролізти крізь шкіру в середину Кіри.

Від них можна було відмахнутися, шикнути на них. Крик також дуже допомагав відігнати те страхіття. Також Кіра зрозуміла, що зміна її зору все-таки не викликана дією наркотиків, бо після двох затяжок ефект так довго триматися не може. Однак найгіршою новиною виявилось те, що, крім Кіри, ніхто тієї чортівні не бачив, і цей факт викликав додаткові складнощі.

Напевно, хоч раз у житті, всі могли спостерігати незрозумілу поведінку людини, яка начебто звичайно поводить, і раптом ні з того ні з сього починає кричати, махати руками. Таку людину, як мінімум, обходять стороною.

Саме таке ставлення пересічних людей відчула на собі Кіра, коли, спізнюючись на роботу і йдучи вулицею, раптом почала

відмахуватися від якогось приставучого примарного черв'яка, який хотів улаштувати гніздо в її волоссі.

Ошатна жіночка, що йшла назустріч, у буквальному сенсі перейшла на протилежний бік вулиці, щоб не проходити повз.

«Ой-ой-ой, можна подумати, можна подумати, – подумки скинулась Кіра, – які ми гидливі! Поглянула б на себе в люстро!»

Справді, за тією жіночкою волочився цілий виводок привидів, але вона зовсім не звертала на те уваги. Вони сиділи на ній, пролітали крізь неї, летіли слідом. Кірі подумалося, що якби привиди, пролітаючи наскрізь, лишали після себе дірки, то жіночка здавалася б схожою на шматок швейцарського сиру.

Поки Кіра йшла до роботи, вона помітила, що довкола людей привидів значно більше, ніж у вільному просторі, але ніхто і ніяк не реагує на це неподобство.

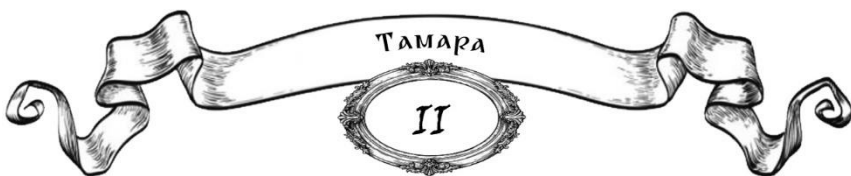
Однак із цим потрібно було щось робити, бо перетворюватися на божевільну не хотілося. То не є ознака гарного тону, але як спекатися цього прозорого ескорту інакше, Кіра ще не збагнула.

І яким же полегшенням виявилось дізнатися, що на території фабрики немає цієї летючої малечі. На деяких співробітниках Кіра все ж бачила прозорих причеп, які міцно трималися: хто за ногу, хто за голову.

Але у повітрі не було жодного. Не було потреби відмахуватися і відлякувати прозорих агресорів. Ніхто не дивився скося на неї через незвичну поведінку.

А по дорозі додому Кіра знайшла ось це місце в парку, де вона нині відпочиває. Тут і в повітрі менше привидів, і жоден іще до неї не наблизився на витягнуту руку.

Ще годинки дві можна посидіти. Тепло, тінь від верби не дає сонцю напекти голову, свіжий вітерець... Щастя... Раніше Кіра не помічала, наскільки гарно іноді просто сидіти й відпочивати.

«Цок-цок-цок...»

Це ритмічне цокання жіночих підборів по бруківці звучало дивно. У міському парку немає голосних звуків. Вітер, листя, шум недалеких машин і гамір тротуару. А оте «цок-цок» лунало гучно, немов самотня жіноча постать ішла порожнім кам'яним тунелем і стукіт її підборів відлунював довкола так, що аж нутрощі сіпало.

Кіра підвела голову від книги, яку так і не розпочала читати. Мощеною доріжкою парку в її бік крокувала жінка. Жінка з великої літери. Струнка постава, гордо підняте підборіддя, королівський спокій на обличчі...

Леді. Саме так. Аквамариновий штанный костюм із білою блузою. Дуже, можливо навіть занадто, широкополий капелюх, вишукана сумочка через праве плече, блискучі черевички на високих підборах. Також незнайомка елегантно тримала сріблясту тростину із золотою кулькою у наверхші.

Невідомо, навіщо їй потрібен той аксесуар, бо до струнких ніг тростина ніяк не личила. Жінка тримала її обома руками перед собою, немов квітку з довгим стеблом.

І хода в неї – немов на подіумі, але водночас без отих вихиласів, які відрізняють моделей від простих дівчат. Поділовому впевнена, але у той же час доволі неспішна.

Роздивляючись невідому особу, яка цілеспрямовано йшла в її бік, Кіра відчувала якусь невідповідність. Щось десь не в'язалося. Нині, коли вона навчилася бачити зворотний бік реальності, її вже мало що могло шокувати, тому, відчувши щось, вона не злякалася, а почала уважніше придивлятися до деталей.